

# DE CE SUNT EU UN HOLLY-ROLLER?

Mulțumesc. Să ne plecăm capetele pentru un moment.

Tatăl nostru care ești în ceruri, Îți mulțumim pentru că ai îngăduit să ne adunăm în această după-amiază și pentru toate binecuvântările pe care ni le dai, nouă, nevrednicilor Tăi slujitori.

Îți mulțumim, Doamne, pentru această cântare pe care ai inspirat-o Tu. Glasul omului care a scris-o sub inspirația Ta a răsunat de multe ori pe culoarele acestui Tabernacol, iar astăzi, sufletul lui curajos se odihnește în Împărăția Ta. Fie ca lucrările lui să dăinuiască mult timp de acum înainte.

Iartă-ne nelegiuirile, Doamne.

Viețile marilor oameni ne amintesc

Că noi putem trăi desăvârșiți,

Vom porni, lăsând în spate

Urme pe nisipul vremii.

Ajută-ne, Doamne, să fim treji tot timpul și pregătiți pentru orice lucrare la care ne-ai trimite Tu. Ajută-ne să nu greșim și să nu ne temem.

Te rog să ne binecuvântezi și în această dimineață, să binecuvântezi citirea Cuvântului Tău și aceste clipe pe care le vom petrece împreună.

Îți mulțumim, Tată, și pentru această donație. Îngăduie ca binecuvântările Tale să se odihnească peste fiecare dintre cei care au dat, precum și peste cei care nu au putut s-o facă. Ajută-ne să folosim această donație numai pentru slava lui Dumnezeu.

Tată, într-o zi vom ajunge într-o Țară mai bună și ne vom odihni pe malurile râului unde rodește Pomul vieții. Ajută-i, Doamne, pe toți aceștia să ajungă acolo. Dă-le Tu un cămin minunat. Ajută-ne să ne așezăm la odihnă în liniștea serii și să ne petrecem toată veșnicia împreună.

Acum, când suntem în toiul luptei, ajută-ne să fluturăm drapelul și să mergem înaintea prin credință, căci Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Bună ziua, prieteni. Sunt foarte fericit pentru că pot să mă aflu aici. Întotdeauna sunt fericit când mă aflu în adunarea poporului lui Dumnezeu.

Nu știam că păstorul obișnuiește să facă o colectă pentru mine, deoarece este pentru prima dată când îl aud făcând aceasta. Vă mulțumesc foarte mult. În toată viața mea, nu am luat nicio donație pentru mine, și cred că nu mi-ar sta bine dacă aș face-o.

Nu știu dacă soția mea a ajuns sau nu, deoarece m-am uitat prin încăpere, dar nu am văzut-o. Mama este aici, dar pe ea n-o văd.

Îmi amintesc că odată m-am uitat prin sală și am văzut pe cineva care era părtaș la acestea. Poate v-am mai povestit. Știți, când faci lucrarea de evanghelizare și călătorești în toată lumea, se poate întâmpla să povestești de mai multe ori

anumite întâmplări din viață.

Îmi aduc aminte de vremea când eram păstor la biserica noastră. Câțiva dintre frații de la Jeffersonville sunt aici în această după-amiază și mulți dintre ei vor veni la sfârșitul săptămânii viitoare. Țin minte că am fost păstor timp de 12 ani fără să iau pentru aceasta nici măcar un bănuț. Îmi câștigam traiul muncind, iar astăzi aș face același lucru, dacă aș putea. Lucrarea mea este însă de așa natură, încât nu pot face aceasta.

Îmi amintesc că, la un moment dat, ajunseseam într-o asemenea situație, încât nu mai puteam înnoda capetele aței, cum se spune. Câți dintre voi au fost vreodată în această situație? Așa cum știți, noi suntem oameni simpli și am avut o perioadă când am trăit foarte greu. Era în timpul războiului. Pe atunci eram angajat să patruliez cam 30 de mile (aproximativ 50 de km) de pădure pe zi, și eram plătit cu vreo 60 de cenți la oră, în condițiile în care unul dintre frații mei câștiga 3 dolari la oră. Totuși am continuat să lupt. Ei se țineau de mine, așa că mă țineam și eu de ei, iar pentru că ne descurcam foarte greu cu plățile, într-o zi i-am spus soției:

„Să știi că am să iau colectă.”

„la s-o vedem și pe asta,” a răspuns ea.

M-am dus la biserică, iar oamenii au fost, desigur, foarte bucuroși să-mi dea bani, dar nu le cerusem niciodată până atunci. Îmi aduc aminte de bătrânul frate Wisehart. Mulți dintre voi l-au cunoscut. Astăzi, el este în slavă, iar pe atunci era un om bătrân. Le-am spus:

„Aș dori să strâng o colectă. Ar vrea cineva să-mi ia pălăria?”

„Cred că a vorbit serios. Chiar vreau s-o facă,” și-a zis soția mea când a auzit

cuvintele mele.

Mi-au luat pălăria. În fața mea stătea o bătrână cu un șorț în carouri. Sărmana femeie a fost un adevărat sprijin pentru biserică. Ea și-a ridicat șorțul, a scos un portofel și și-a răsturnat bănuții în pălăria pe care o ținea fratele Wisehart. Vai, nu puteam să primesc acei bani!

Fratele se uita la mine, iar eu am sărit în sus și am spus:

„O clipă, frate Wisehart, am glumit. Nu am vorbit serios.”

Era aici un bătrân cu barba albă și cu părul lung, un prieten de-al meu de la Benton Harbor. Mai venea câteodată pe aici, cu bicicleta, apoi mi-a dat-o mie. Am vopsit-o, am reparat-o puțin și am vândut-o cu zece dolari, așa că n-am mai avut nevoie de colectă, pentru că Dumnezeu a avut grijă de nevoile mele. Mai țin minte și acum acea bicicletă pe care mi-a dat-o fratele Ryan exact la momentul potrivit.

E foarte cald. Mă gândeam că în după-amiaza aceasta voi vorbi despre subiectul „Călătoria”, dar, ajungând aici, m-am răzgândit. E groaznic de cald, așa că nu am să vă țin până târziu, ci am să vorbesc doar puțin. Au anunțat că, de mâine, valul de căldură se va ameliora, iar nădejdea noastră este că așa va fi. S-ar putea ca duminica viitoare, sau într-una din zilele săptămânii viitoare să vorbim și despre subiectul acesta, pentru că vreau să înțelegeți bine.

Vă spuneam că, poate astăzi am să vă spun **„De ce sunt eu un holly-roller.”** Ați dori să știți aceasta? Voi încerca să vă spun din Cuvântul lui Dumnezeu.

După cum știți, eu am călătorit mult pentru Domnul nostru și am văzut multe biserici denominaționale, dar niciodată nu am văzut vreun „holly-roller”. Nu știu pe unde se află aceștia. Am parcurs toate listele bisericilor, statisticele și toate

celelalte, dar n-am găsit nicăieri vreo biserică numită „holly-roller”. Știți din ce cauză? Pentru că este doar un nume pe care Diavolul l-a agățat de Biserică. Atât. Nu există niciun „holly-roller”. Eu n-am văzut niciodată vreunul și nici guvernul nu are cunoștință de existența vreunuia. Gândiți-vă deci, că numai Diavolul a făcut aceasta.

Dar nu am terminat ce voiam să spun. În timpul acestor adunări sunt într-o foarte mare încordare nervoasă, și mai ales atunci când sunt vedenii. Voi știți aceasta cu toții. Atunci, trăiesc în același timp în două lumi diferite. Mă aflu într-o dimensiune despre care oamenii nu știu nimic și pentru care nu există nicio cale pentru a explica, și în aceeași timp sunt în dimensiunea noastră umană. Din cauza aceasta, sunt într-o continuă surescitare nervoasă și, cu cât se prelungește adunarea, starea devine tot mai rea.

Vă spun aceasta, pentru că vreau să mă înțelegeți că, dacă vreodată uit ceva, nu este intenționat.

Vreau să vă mulțumesc fiecăruia dintre voi pentru donație. Dacă banii pe care-i avem nu ne ajung să plătim cheltuielile de aici, vom plăti din această donație. Dacă sunt mai mulți bani decât am eu nevoie (am trei copii și o soție cărora trebuie să le asigur traiul cumva), deci dacă mai rămân ceva bani, îi voi pune în slujba misiunilor evanghelice din străinătate. Dumnezeu îmi cunoaște inima. El știe că am venit în lumea aceasta sărac și că tot sărac voi pleca. Dacă voiam, puteam să fiu milionar, dar Domnul știe că dacă astăzi ar veni cineva și mi-ar spune că, dacă nu-i dau o sută de dolari, mă omoară, nu aș avea de ales, ci aș fi nevoit să-l las să mă omoare.

Vă spun sincer că meșterului care lucrează la casa mamei, îi datorez 600 de dolari. Până acum nu am putut să-l plătesc, dar o voi face după această adunare.

Se spune că unii predicatori țin evanghelizări și iau o mulțime de bani. Este treaba lor. Eu va trebui să răspund în dreptul meu, așa este. Dumnezeu știe că dacă am

avut bani, i-am pus în slujba Domnului. Eu nu știu cât voi mai sta pe acest pământ, dar vreau ca, în ziua când mă voi înfățișa înaintea Domnului, comorile mele să fie sus, în cer.

În epistola lui **Iuda**, citim:

**„Iuda, rob al lui Isus Hristos, și fratele lui Iacov, către cei chemați, care sunt iubiți în Dumnezeu Tatăl, și păstrați pentru Isus Hristos** (Vreau să observați că Iuda se adresează unui popor anumit, dintr-o anumită vreme):

**îndurarea, pacea și dragostea să vă fie înmulțite.**

**Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.**

**Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos.”(v.1-4).**

Vom începe adresându-I cânteva cuvinte:

Tatăl nostru, Te rugăm să ne primești și în această după-amiază. Eu nu știu ce să spun, dar în Cuvântul Tău scrie: „Să nu vă îngrijorați mai înainte cu privire la cele ce veți vorbi.” (Marcu 13.11), iar noi credem aceasta, de aceea, Te rugăm să ne ajuți și astăzi, când vreau să explic de ce Te iubesc și de ce am ales să-Ți slujesc pe această minunată cale a sfințeniei și a îndurărilor lui Dumnezeu.

Taie-mi împrejur buzele prin Duhul Sfânt și taie împrejur și urechile oamenilor, ca să poată auzi. Lasă Duhul Sfânt să ia fiecare Cuvânt al Tău și să-L pună în inimile noastre după nevoie fiecăruia, căci Te rugăm aceasta în Numele lui Hristos. Amin.

De multe ori îmi place să fac referie la epistola lui Iuda. El nu a scris multe versete, dar ce a scris se referă la zilele din urmă. Dacă citiți mai departe, veți vedea că el propovăduiește, arătând ce se va întâmpla în zilele din urmă. El se adresează Bisericii, celor care sunt în Dumnezeu, chemați și sfințiți prin Hristos, printr-o scrisoare care să le revigoreze credința, ca să poată lupta în continuare pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Cred că aceasta este dorința fiecăruia dintre noi. Mulți dintre noi spun: „Aceasta este împotriva credinței mele!”

Vedeți voi, există multe credințe, dar una singură este „credința dată sfinților”. Înțelegeți? Dacă nu ați citit niciodată această epistolă, aș vrea să o citiți acum, ca să vedeți ce a prorocit el pentru zilele din urmă. Eu cred că această epistolă este adresată Bisericii, ca să o îndrume să lupte pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.

Cred că astăzi sunt în lume mai mult de 600 de denominațiuni diferite. Cred că numai în America sunt vreo 400 și ceva. Totuși, noi suntem un singur trup.

Eu am fost ordonat în Biserica Baptistă Misionară. Aceasta a fost biserica în care am fost botezat pentru prima dată, în care am devenit predicator și de la care am primit scrisori de recomandare. Eu nu am nimic împotriva vreunei biserici – aș vrea să țineți minte aceasta. Fie că sunteți metodiști, fie că sunteți bapțiști, sau indiferent ce sunteți, țineți minte: eu nu spun nimic împotriva vreunei biserici anumite.

Părerea mea este că dacă Iisus Hristos ar fi fost aici, în această după-amiază, ar fi pus pecetea numai asupra Bisericii adevărate.

Convigerea mea este că singurul lucru pe care îl pretinde Dumnezeu este sinceritatea inimii. Înțelegeți? Cuvântul spune: „*Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!*” (Matei 5.8). Indiferent dacă sunteți metodiști sau baptiști, cei cu inima curată Îl vor vedea pe Dumnezeu, pentru că așa a spus El.

Prin ceea ce voi spune în continuare, nu vreau să mă refer la vreo organizație sau la vreun grup de oameni, ci vreau doar să explic alegerea mea – ca să păstrăm expresia – să vă explic de ce sunt eu un „holly-roller”.

În epistola sa, Iuda îi îndeamnă pe oameni să lupte pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Dacă la 30 de ani de la cincizecime, credința decăzuse într-un asemenea grad, ce se va întâmpla acum, după 1.900 de ani, când s-au strecurat în biserică duhul denominațional și cel al dezbinării? Cred că în această zi, fiecare din noi ar trebui să se întoarcă și să afle care este credința ce a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Pentru că credem că suntem creștini, ne suntem datori două înșine să aflăm care este credința dată sfinților odată pentru totdeauna.

Apoi, dacă Scriptura ne va da răspunsul la această întrebare, cred că ar trebui să fim suficient de smeriți, încât să primim ceea ce ne spune ea. Nu sunteți de aceeași părere? Ar trebui să spunem: „Păi, dacă aceasta este credința adevărată, o vom primi!”

Eu cred că Dumnezeu are o Biserică. Mulți oameni au o părere greșită despre credința mea în siguranța veșnică, însă eu cred că numai Biserica are siguranța veșnică. Dacă ești în Biserică, înseamnă că ești la adăpost. Dar, fie că ești, fie că nu ești, aceasta este o problemă numai între tine și Dumnezeu. Nu am dreptate?

Noi știm că Biserica va fi acolo, pentru că așa a spus Dumnezeu. Da, El a spus că ea va fi acolo, fără pată sau zbârcitură, iar eu cred că Cuvântul Său spune adevărul. Hristos va veni să-Și ia Biserica ce nu va avea nici pată, nici zbârcitură.



Să ne întoarcem la început. Greșeala multor oameni este că ei se apucă să ciopârțească și spun: „Ei bine, nu vom porni de la început, ci de acolo de unde vrem noi!” Este ca și când ai încerca să urci cu o scară pe casă pornind de la treapta a zecea. Înțelegeți? Cel mai bine este să pornești de la început, ca să știi bine pe ce stai. Dacă vrei să găsești vindecarea divină, sau orice altceva, du-te la început, la temelie, și pornește de acolo zidirea.

Temelia întregii învățătură a Bibliei este în Geneza. „Geneza” înseamnă „Începutul”.

Eu am studiat Geneza timp de doi ani, apoi am studiat toate analizele pe care le-am găsit, scrise de Arthur Pink, Mac Intosh și de toți ceilalți, dar m-am săturat de ele, le-am pus jos și am zis: „Doamne, aceasta este analiza Ta.” Acesta este motivul pentru care eu am o singură carte și aceasta este Biblia. Eu cred numai ceea ce spune ea și nu vreau să mă iau după cuvântul altora.

Geneza este începutul, capitolul în care au fost semănate toate semințele. Tot ce vedeți voi astăzi, în lume, a început în Geneza. Totul a început atunci. Este ca atunci când semeni o cultură. Indiferent cum arată plantele când cresc, dacă vrei să știi ce cultură ai, trebuie să știi ce semințe ai pus în pământ. Este adevărat? Chiar dacă arată ca o buruiană, dacă sămânța este de grâu, din ea va ieși tot grâu. Desigur.

Dacă ne întoarcem la Geneza, acolo găsim totul. Haideți să luăm ca exemplu Babilonul și să vedem unde își are acesta începutul. Acest cuvânt apare pentru prima dată în Biblie acolo unde ni se spune că Babilonul a fost întemeiat de Nimrod. Nimrod era fiul lui Ham și se afla sub blestem. Înainte de a se numi „încurcătură”, Babilonul s-a numit „Porțile Raiului”. Iată-l în Geneza. Iată-l în zilele împăratului Nebucadnețar; iată-l pretutindeni până în Apocalipsa, unde ni se vorbește despre același Babilon. O, dacă am avea timp să vorbim despre prezentarea Babilonului în Biblie!

Indiferent ce veți să faceți, voi trebuie să porniți de la început. Dacă vrem să aflăm care este credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, trebuie să ne întoarcem la început, ca să vedem despre ce este vorba.

Să începem cu primii oameni de pe pământ, Adam și Eva. Dumnezeu le-a spus: *„Puteți avea toate aceste lucruri, dar există ceva de care nu vă puteți atinge.”* Acesta era pomul oprit.

Desigur, fiecare are convingerea lui despre ceea ce era acel pom, după cum și eu am convingerea mea. Esențialul este că ei au păcătuit, iar prin aceasta au adus moartea. Dumnezeu a coborât să vorbească cu Adam în răcoarea zilei, dar cei doi erau ascunși printre tufele din grădină. Înainte de a vorbi cu Dumnezeu, ei s-au gândit că vor putea sta înaintea Lui dacă își vor face niște șorțuri din frunze și le vor pune pe ei.

După cum vedeți, încă de la început, omul a încercat să-și facă singur o acoperire. Cuvântul „religie” înseamnă „acoperire”. Deci, omul a încercat să găsească singur o cale de scăpare din mâna lui Dumnezeu, o cale făcută de el însuși. Aceasta este firea omului. Înțelegeți acest lucru? E în firea omului ca, dacă nu poate sta neprihănit înaintea lui Dumnezeu, să încerce să-L ocolească. Niciodată n-a existat măcar un singur om care să-L caute pe Dumnezeu, ci întotdeauna El este Cel care-i caută pe oameni. În firea omenească stă dorința de a fugi de Dumnezeu. Astfel, când și-a dat seama că a păcătuit, Adam ar fi trebuit să alerge prin grădină, strigând: *„Tată, Tată, unde ești?”* Dar în loc să facă aceasta, s-a ascuns, în timp ce Dumnezeu striga: *„Adame, unde ești?”* Aceasta este firea omului.

Chiar astăzi, dacă oamenii din Chicago ar fi absolut sinceri cu ei înșiși, n-ar veni aici să caute mântuirea, ci ar intra în fiecare cârciumă din acest oraș. Dacă ar fi sinceri cu ei înșiși, ar bea și ar face tot ce le-ar trece prin cap?

Așa este omul. Aceasta arată că, de la început, nu este nimic bun în el. De la căderea lui, nimic bun nu locuiește în el. Din punct de vedere moral, el este mai

rău decât un animal. Este foarte aspru ceea ce spun, nu-i așa? Dar acesta este adevărul, creștinilor! În starea în care se află după cădere, orice om este mai rău decât un animal.

Voi știți că o scroafă își crește purcelușii cu dragoste, dar sunt bărbați care-s în stare să smulgă copilașul din brațele mamei sale, ca să-și potolească pofta lui animalică. Aceasta arată că el a căzut, că s-a degradat, că a ajuns mai rău decât un animal. Indiferent ce mare domn se crede el, fără Isus Hristos este pierdut, fără nicio șansă de scăpare. Așa este.

Unii oameni spun că religia îți ia mințile. Ba, dimpotrivă, ea este singurul lucru din lume care face să-ți vină mintea la cap! Isus n-a luat niciodată mintea cuiva, ci a dat minte și libertate celor nebuni. Aceasta a făcut întotdeauna puterea lui Dumnezeu: i-a eliberat pe nebuni și le-a dat minte. Niciun om nu este în toate mințile până nu-L primește pe Isus Hristos în viața lui. E trist, dar acesta este adevărul, iar noi trebuie să privim lucrurile în față.

Când Adam și-a dat seama că a păcătuit și că va trebui să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu, și-a făcut un șorț din frunze de smochin și s-a ascuns după niște tufe. Dar Dumnezeu a ieșit și l-a strigat: „*Adame, unde ești?*” El nu putea să iasă, deoarece și-a dat seama că religia pe care și-o făcuse el, nu putea să reziste în fața lui Dumnezeu.

Aș vrea să țineți minte acest lucru. Religia pe care Adam și-o făcuse singur, religia omenească, nu l-a ajutat cu nimic atunci când a fost nevoit să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu. Frați și surori, eu sunt predicator de 20 de ani. Mulți oameni au murit în brațele mele și am văzut că, la capăt de drum, religia făcută de oameni nu ajută la nimic. Așa este. Am văzut oameni care avea pretenția că sunt diaconi sau predicatori dar în clipa morții strigau și se luptau cu duhurile rele. Am asistat și la moartea multora care își ridicau mâinile și spuneau: „Frate Branham, ține-mă de mână.”

Ce zi fericită, ce zi fericită,

De când Isus mi-a spălat păcatele,

El m-a învățat să veghez și să mă rog.

Să mă bucur în fiecare zi.

Vă spun, se întâmplă ceva atunci când un om este născut cu adevărat din Duhul lui Dumnezeu. Este evident faptul că o parte din Dumnezeu locuiește în el. Un astfel de om știe că el nu face altceva decât să treacă la sublim. Nu se mai teme de moarte, deoarece ea nu mai are nicio putere asupra lui. Da, orice om care este în Hristos, este liber față de moarte, păcat, boală, neazuri și așa mai departe.

Fiți atenți. După ce Adam și-a dat seama că a păcătuit, Dumnezeu trebuia să găsească un înlocuitor pentru moartea lui, deoarece spusese de la început că plata pentru o asemenea faptă este moartea. El a găsit niște piei, probabil piei de oaie, și i-a acoperit pe cei doi oameni cu ele. Vedeți? Pentru ca Adam și Eva să poată fi acoperiți, niște animale au trebuit să moară, deoarece era nevoie de pieile lor. Cineva trebuia să moară, pentru că așa hotărâse Dumnezeu.

Acum haideți să ne imaginăm un mic tablou. Înainte de a exista luna și stelele, înaintea veacurilor, înainte ca prima rază de lumină să vină la viață, Dumnezeu locuia în veșnicie.

La muntele Palomar, există un dispozitiv prin care poți privi în spațiu la 120 de milioane de ani-lumină. Dacă transformați această distanță în mile, veți obține un șir de zerouri interminabile. Dar, gândiți-vă că dincolo de această distanță, mai există încă lumi și stele.

Un prieten, care privea foarte critic cea de-a doua venire a lui Hristos, mi-a zis: „Vrei să spui că toți creștinii născuți din nou, cum îi numești tu, care au murit vreodată vor învia? Bine, dar nici n-ar avea loc pe pământ!”

„Dar cine a spus că ei vor fi pe pământ? I-am întrebat eu. „Tatăl meu din ceruri a făcut cu mâinile Lui lumi și stele, așa că, dincolo de aceasta, vor fi milioane de alte lumi. Este greu de spus unde anume vom locui, în acest spațiu nemărginit.”

„Atunci cum este cu acele cetăți despre care se spune că vor fi stăpânite de biruatori?” m-a întrebat el. Cum este posibil ca mintea noastră mărginită să-l pună granițe lui Dumnezeu? Este imposibil. Dumnezeu nu poate fi explicat în cuvinte și pentru a-ți da seama de asta, este suficient să privești spre cer și să-ți imaginezi cât de vast este Universul. E extraordinar!

Și gândiți-vă, din înălțimile Lui, El coboară astfel până la cel mai înrăit bețiv și până la cea mai rea prostituată care există în Chicago. El coboară ca să-i mântuiască. Aceasta este dragostea.

Parcă Îl văd în Eden, spunându-i femeii: „*De ce ai ascultat de șarpe, în loc să ascuți de bărbatul tău, căci bărbatul trebuia să te conducă?*” Apoi, Dumnezeu Și-a rostit blestemele și i-a alungat. Cea mai jalnică priveliște pe care mi-o pot imagina este Eva, după această întâmplare.

Unii pictori îi reprezintă groaznic. După părerea lor, Adam arăta ca un fiu al peșterilor, cu umerii lași cât o ușă de hambar. Dar acești pictori nu au dreptate. Însăși firea omenească ne învață că nu era așa.

Eu mi-l imaginez pe Adam ca fiind un bărbat desăvârșit, nici prea mare, nici prea mic ci așa cum este mai bine. Pe Eva mi-o imaginez ca fiind cea mai frumoasă femeie care a trăit vreodată pe fața pământului. Dumnezeu a luat o părticică din Adam, o coastă, și din ea a făcut-o pe femeie, iar când acesta a privit-o, i s-a tăiat

răsuflarea. Această reacție se găsește și acum în fiii lui Adam.

Adam se plimba prin paradisul lui Dumnezeu, ținând de braț această femeie frumoasă. Însă ei au păcătuit și parcă Îl aud pe Dumnezeu spunând: „*Țărână ești, și în țărână te vei întoarce.*” (Geneza 3.19).

Sărmana Eva și-a întors capul pe umărul lui Adam și a început să plângă, fiindcă își dădea seama ce făcuse. Atunci, Adam a cuprins-o cu brațul și au ieșit din Eden, osândiți. Parcă îi văd plecând înveliți în acele piei de oaie, mânjite de sânge de Dumnezeu. Atunci întregul Univers s-a redus la un singur cuvânt: „Dragoste”. Îi iubea atât de mult, încât nu putea să-i vadă plecând. Atunci, Dumnezeu a strigat-o pe Eva și i-a zis: „*Vrăjmășie voi pune între sămânța ta și sămânța șarpelui.*” (Geneza 3.15). În felul acesta, El le promitea un Mântuitor. Și, într-adevăr, acest Mântuitor a urcat pe dealul Golgotei cu hainele pline de sânge și a fost răstignit ca să răscumpere omenirea.

Din Adam și din Eva s-au născut cei doi copii: Cain și Abel. Domnul să ne ajute să înțelegem. Aceștia au fost cei dintâi copii născuți. Apoi, Abel a murit, iar în locul lui a venit Set. Dar haideți să privim puțin la început, la sămânța celor doi copii, ca să vedeți unde vreau să ajung.

Cain și Abel și-au dat seama că izgonirea din Eden a fost rezultatul păcatului și al despărțirii de Dumnezeu, așa că fiecare dintre ei dorea să fie plăcut lui Dumnezeu și, ca urmare, și-au zidit câte un altar pentru jerfe.

Vreau să observați ceva. Dumnezeu este drept, credeți aceasta? El este cu desăvârșire drept, iar dacă singurul lucru pe care-l cere Dumnezeu este religia, înseamnă că și Cain a fost la fel de drept ca și Abel, căci amândoi s-au înfățișat înaintea lui Dumnezeu. Cain nu era necredincios, ci era credincios. Dar, dacă acesta este singurul lucru cerut de Dumnezeu, osândirea lui Cain ar fi nedreaptă.

Poate că nu este tocmai plăcut ce vă spun, dar ascultați-mă. Dumnezeu nu poate fi nedrept. Dacă spuneți: „Eu cred”, gândiți-vă că și Cain a crezut și, de asemenea, și Diavolul crede. Așa este. Cain s-a apropiat de Dumnezeu ca un credincios.

Voi spuneți: „Eu merg la biserică. Mă duc la altar.” Și Cain a făcut asta. El a zidit un altar, o biserică, pentru Dumnezeu. Voi spuneți: „Eu sunt membru la biserică.” Și Cain a fost. El aducea jertfe lui Dumnezeu.

„Da, dar eu dau foarte mulți bani la biserică și asta în fiecare an.” Cain făcea la fel. „Eu mă închin Domnului din toată inima.” Și Cain a făcut asta. El era un credincios, un închinător și, din punct de vedere fundamental, era la fel de drept ca și Abel. Amin.

O, cât îmi plac aceste lucruri! Doamne, Te rog, aprinde-ne inimile! Să nu mă înțelegeți greșit, căci eu știu foarte bine pe ce stau. Dar acum mă simt foarte aproape de Domnul.

Observați, pretutindeni există „pro” și „contra”, pozitiv și negativ.

Acest pom a fost sădit la început în Eden. Ca fundamentalist, Cain era la fel de bun ca și Abel. El îl iubea pe Domnul și l se închina. A zidit un altar pentru El, l-a adus o jertfă și a făcut juruințe în fața Domnului, la fel de bine cum ar putea face orice fundamentalist de astăzi. Așa este.

Dar Dumnezeu a primit numai jertfa lui Abel. Jertfa lui, adusă prin credință, a fost mai bună decât jertfa lui Cain, adusă prin dreptate. M-aș bucura să putem întoarce aceste lucruri pe toate părțile, dacă am avea timp.

Acesta a fost începutul celor doi pomi: unul în dreapta, celălalt în stânga: Cain și Abel. Această stare de lucruri pe care o vedem astăzi își are rădăcinile în grădina

Edenului și începe chiar în Geneza.

Timpul trece repede și nu mai am mult la dispoziție, dar vreau să-mi ating scopul ca să înțelegeți ce vreau să spun. Știu că nu vă simțiți foarte bine în această căldură, însă haideți să uităm de ea câteva minute. Haideți să ne deschidem inimile. Frate și soră, înaintea noastră stă veșnicia, de aceea se cuvine ca astăzi să vă faceți o cercetare și să vă întrebați de cine ascultați și cum Îl slujiți pe Dumnezeu.

Este oare cu putință ca un om să facă rău și totuși să fie sincer? Da, pentru că Cuvântul spune: „*Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.*” (Proverbe 16.25).

Uitați-vă la Cain și la Abel, și în toată Biblia. Cele două vițe care au răsărit în Eden au crescut împreună până în ziua de astăzi, iar acum a venit vremea recoltării.

Uitați-vă la Esau și la Iacov. Din punct de vedere religios, Esau era mult mai bun decât Iacov. El avea grijă de tatăl lui, care era bătrân și orb, păștea turmele de vite și era un om bun, dar Iacov dorea dreptul de întâi născut. Aleluia! El și-a dat seama că acesta însemna totul, așa că l-a obținut și a fost primit de Dumnezeu, pe când Esau a fost osândit.

Uitați-vă și la arca lui Noe, când lumea a fost nimicită prin ape. Cioara și porumbelul se aflau în aceeași încăpere, pentru că și una și cealaltă erau păsări. Este adevărat? Dar care este diferența? Una era cioară din fire, iar cealaltă era porumbel din fire. Fiecare dintre ele zbura la fel de bine, însă firea lor era diferită, și la fel hrana. Astfel, cioara era foarte bucuroasă să mănânce mortăciuni și zbura din loc în loc, croncănind. Probabil că era la fel de fericită și de evlavioasă ca porumbelul. Dar porumbelul nu putea să suporte mirosul hranei pe care o mânca cioara, ci pleca imediat de acolo. Amin.



Mulți oameni se duc la biserică, apoi, beau, se distrează, fac lucruri imorale și totuși consideră că sunt religioși. Aceasta arată însă, ce fire au ei. Dar dacă un om se naște din Duhul, el devine un fiu al lui Dumnezeu și primește firea lui Dumnezeu. Pentru el, lucrurile lumii pier cu desăvârșire. Așa este. O, ce minunat!

Un grăunte de grâu nu poate să nască altceva decât grâu, deoarece germenul de viață din el este de la început grâu. Dacă voi sunteți însămânțați cu Cuvântul nepieritor al lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt udă această sămânță, roada nu poate fi altceva decât viața lui Isus Hristos în fiecare din credincioșii Lui. Facă Domnul ca ziua aceea să vină mai repede!

Dacă nu aș fi prieten cu Hristos, atunci l-aș fi vrășmaș, iar dacă merită să crezi și să mărturisești, merită și să-ți pui viața și moartea în slujba Lui, căci Cuvântul spune: „*Prin har sunteți mântuiți.*” ( Efeseni 2.5 ).

Să mergem puțin mai departe. Țineți minte: ca fundamentalist, cele două vițe sunt la fel de bune. Haideți să le observăm în călătoria copiilor lui Israel. Aceștia au ieșit din Egipt și, în drum spre țara făgăduită, au trecut prin Moab. Moabul se trăgea dintr-una din fiicele lui Lot. Aceasta înseamnă că ei nu erau necredincioși ci dimpotrivă, aveau preoți și predicatori. Mai mult, avea chiar și un proroc, dar acesta alerga numai după bani.

Când copiii lui Israel au vrut să treacă prin ținuturile lui Moab, împăratul acestuia, Balac, nu le-a îngăduit. Observați, el l-a respins pe Israel, care era chiar fratele lui, deoarece amândoi strigau spre același Dumnezeu, este adevărat?

Când prorocul Balaam a pornit la drum ca să-l blesteme pe Israel, Duhul Sfânt i-a vorbit în limbi printr-o măgăriță. În felul acesta, El l-a muștrat pe prorocul orb. Nici altor proroci nu le-ar strica o astfel de muștrare, nu-i așa?

Astfel, Dumnezeu îi spunea: „Nu te duce acolo! Stai pe loc!” dar Balaam se gândea

la lucruri mari, deoarece împaratul îi spusese verzi și uscate despre felul în care avea să îl răsplătească. Aceasta arată clar că pe Balaam nu-l interesau lucrurile duhovnicești, ci numai avantajele materiale.

Irasel își așezase tabăra jos, în vale, iar Moab se afla pe deal. Fundamentalistii vor fi neplăcut surprinși. Atât cât ține acest concept, aveți dreptate, dar fiți atenți. Balac i-a zis lui Balaam: „Privește jos acea adunătură de holly-rollers. Aș vrea să-i blestemi!” Atunci Balaam a răspuns: „*Voi spune cuvintele pe care mi le va pune Dumnezeu în gură.*” (Numeri 22.38). Balac i-a arătat lui Balaam părțile cele mai rele ale Israelului.

Eu sunt tare curios să știu dacă învățătorii voștri fundamentalști nu v-au învățat același lucru despre „holly-rollers”. Ei spun: „O, a fugit cu nevasta celuilalt. Iar Cutare a făcut asta sau cealaltă.” Oare se întâmplă și printre noi așa ceva? Da, se întâmplă, deosebirea este că noi avem cu ce să acoperim aceste lucruri, pe când ei nu au.

Poate că ceea ce auziți voi vă face să vă simțiți rău, însă, dacă nu vă face rău, nu poate să vă facă nici bine. Când eram copil, locuiam la țară. Nu ne prea puteam lăuda cu belșug de hrană. În fiecare duminică, mama puneă într-o cratiță șoric și îl fierbea ca să iasă grăsimea din el, pentru că, cu această grăsime ne făcea turte din grâu. În fiecare duminică seara făceam baie într-o albie de cedru, și fiecare din noi trebuia să ia câte o linguriță de unt de ricin, împotriva răcelii și a altor neplăceri care surveneau iarna. Vă spun că atât unt de ricin am luat, încât mi se făcea rău chiar și atunci când îi simțeam doar mirosul. Mă țineam de nas și îi spuneam mamei: „Mămico, nu pot să-l sport. Mi se face rău.” Dar ea îmi spunea: „Dacă nu-ți face rău, nu-ți poate face nici bine.”

Poate că așa este și în această după-amiază. Ceea ce auziți, trebuie să vă răscolească, să vă stimuleze „organele digestive duhovnicești”. Apoi veți începe să vă puneți întrebări și să cercetați.

Moab era credincios și tot atât de fundamentalist ca și Israelul. Fiți atenți. Învățătorul lor le-a zis: „Eu știu ce ne cere Iehovah.” Și a zidit șapte altare, exact ce i se poruncise lui Israel să facă. Apoi a jertfit șapte viței curați și șapte miei, care mărturiseau despre venirea lui Isus Hristos. Aceleași jertfe le aduceau și israeliții în vale, este adevărat? Ei făceau același lucru, dar Moab spunea: „Uitați-vă la ei! Nici măcar nu sunt un popor!” Desigur, moabiții aveau o organizație puternică: „Noi suntem țara lui Moab, dar ei călătoresc de colo-colo. Sunt numai niște „holly-rollers” împrăștiați.” Amin. Fraților, într-un minut veți vedea de ce sunt eu un „holly-roller”.

Urmăriți vița care a răsărit în Eden. Voi spuneți: „Frate Branham, vrei să spui că Israelii erau niște „holly-rollers”? Da, domnilor.

Frate, după ce au trecut Marea Roșie biruitori, Miriam, prorocița, a luat o tamburină și a început să strige, să sară și să danseze mergând pe malul mării. Dacă ea nu era un „holly-roller”, atunci n-am văzut niciodată vreunul. Este adevărat? De asemenea, Moise era atât de plin de Duhul Sfânt, încât și-a înălțat mâinile spre cer și a cântat în Duhul. Aleluia! Nici noi nu suntem lăsați pe dinafară, căci acea viță a continuat până în zilele noastre, iar cei care o prigonesc, se află de cealaltă parte, așa cum a zis Isus: „*Vor fi atât de apropiate, încât, dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși.*” (Matei 24.24).

Moabiții au adus aceeași jertfă pe care au adus-o și copiii lui Israel. Din punct de vedere fundamental, și unii și ceilalți erau la fel de buni. Toți au adus aceleași jertfe, aceluiași Dumnezeu, dar care era deosebirea?

Dacă singurul lucru pe care l-ar fi cerut Dumnezeu de la oameni este fundamentalismul, atunci ar fi fost nedrept să-l respingă pe Moab. Așa este, deoarece Moab a adus aceleași jertfe aceluiași Dumnezeu căruia îi aducea jertfe și Israelul. Toți mai marii moabiți au venit în jurul altarului, iar prorocul s-a dus să procească. Perfect. Totul este în ordine, dar totuși unde era deosebirea? Ca fundamentalisti, moabiților nu li se poate reproșa nimic, însă în tabăra lui Israel Dumnezeu își dovedea prezența prin semne și minuni. Asta era totul, iar astăzi este la fel.

Da, domnilor. Vița lui Abel are de partea ei supranaturalul, iar noi putem vedea aceasta în toată Scriptura. Ce aveau israeliții? Stâlpul de foc, vindecarea divină (Aleluia!), aveau strigăte, dansuri și laude. Ce părere aveau învățătorii fundamentalisti despre aceasta? Spuneau că sunt niște „holly-rollers” tocmai ei, care se închinau la același Dumnezeu, prin aceleași jertfe. Cu toate acestea, Dumnezeu depunea mărturie în favoarea Israelului, spunând: „Acesta este poporul Meu.” Amin. Dumnezeu a dovedit prin semne și minuni că Israelul era poporul Lui. Poporul lui Dumnezeu a fost întotdeauna un popor deosebit. Ei au avut semne și minuni în mijlocul lor, începând chiar din Geneza.

Aceași Biserică trăiește și astăzi, iar Dumnezeu mărturisește în mijlocul ei, prin semne și minuni.

Așa cum am spus din punct de vedere fundamental, ambele popoare erau în ordine, dar Dumnezeu a zis: „Aceștia sunt ai Mei.” și a dovedit-o.

Fiți atenți. Când a venit Balaam, Balac i-a arătat cele mai rele părți ale lui Israel, dar Dumnezeu a vorbit prin proroc și a zis: „(Domnul) *nu vede nicio fărădelege în Iacov.*” (Numeri 23.21). Aleluia! De ce aceasta? Pentru că ei aveau Stâncă lovită și șarpele de aramă.

Vă spun, într-adevăr, și în Biserica Dumnezeului Celui viu se fac greșeli, dar ceea ce nu vedeți voi, este smerenia înaintea lui Dumnezeu, după cum Israelul s-a smerit înaintea șarpelui de aramă.

Isus a zis: „*Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului.*” (Ioan 3.14). Fundamentalistii spun: „Da, noi credem,” dar unde sunt semnele? Asta este. Ei sunt atât de aproape, „*încât, dacă ar fi posibil, i-ar înșela chiar și pe cei aleși.*”

Să urmărim vița ceva mai departe. Astfel, ajungem în zilele lui Isus, când existau

mulți învățători fundamentaliști, oameni de carte, rabini, care cunoșteau Cuvântul lui Dumnezeu, n-aș îndrăzni să spun că nu-L cunoșteau. Și iată că apare Isus, la fel de fundamentalist ca ei, dar Dumnezeu lucra prin El cu semne și minuni, iar fundamentalistii îl numeau Beelzebul.

Așadar, la ce ar trebui să mă aștept eu astăzi sau la ce ar trebui să se aștepte Biserica Dumnezeului Celui viu, care crede în supranatural, în puterea lui Dumnezeu? La ce am putea să ne așteptăm dacă pe Stăpânul casei L-au numit Belezebul?

Cine sunt aceștia? Învățătorii fundamentaliști. Așa este. Nu-i contraziceți, căci ei cred aceeași Evanghelie pe care o credeți și voi, cred în moartea, în îngroparea, în învierea și înălțarea lui Isus Hristos și, propovăduiesc venirea Lui, dar nu au semne și minuni care să dovedească că Dumnezeu este cu ei.

Am să vă spun de ce sunt eu un „holly-roller”. Eu văd semnul apropiindu-se.

Într-o zi, Dumnezeu a pus un „binoclu” la ochii prorocului Ioel și, privind prin canalul timpului, acesta a văzut Biserica. El a văzut această viță călcată în picioare, nimicită și a zis: *„Ce a lăsat nemâncat lăcusta Gazam, a mâncat lăcusta Arbeh; ce a lăsat lăcusta Arbeh, a mâncat lăcusta lelec; ce a lăsat lăcusta lelec, a mâncat lăcusta Hasil.”* (Ioel 1.4).

El a zis: „Oare va mai putea această Biserică să crească vreodată?” Dar Dumnezeu a spus: *„Vă voi restitui...”*

Prin credință, prorocul Ioel a văzut această viță care s-a ridicat în Geneza. El a văzut „căderea” Duhului Sfânt la Ierusalim și a văzut epocile întunecate ce au urmat. A văzut cum a fost nimicită vița până când a ajuns doar un ciot, dar Dumnezeu a zis: *„Vă voi răsplăti...”* (Ioan 2.25).

Poți să ucizi mlădițele, căci în Biserică este chiar Viața Mielului care a fost junghiat dinainte de întemeierea lumii.....El îi va lua pe cei care sunt în Hristos. Amin. Acum mă simt un „holly-roller”.

Observați, Domnul a zis: „*Vă voi răsplăti.*”

Nu demult am fost în pădurile din nordul Canadei, împreună cu fratele Rasmusson și cu fratele Baxter. Într-o seară călăream printr-un desiș de pini. Eu iubesc foarte mult natura, îmi place să-L simt pe Dumnezeu în ea. Da, aceasta a fost prima mea Biblie: Dumnezeu în natură. Am ajuns într-un loc, unde cu ani în urmă au fost pini foarte înalți, dar care au fost mistuiți de un incendiu. Cioturile care mai rămăseseră din ei, păreau niște fantome albe sub lumina lumii. Atunci un vânticel a pornit să bată dinspre munți, făcând printre copaci „hohote de bocitoare”. Mă gândeam: „Vai, ce loc sinistru!”

Atunci mi-a venit în minte versetul acesta din Ioel: „*Ce a lăsat nemâncat lăcusta Gazam, a mâncat lăcusta Arbeh; ce a lăsat lăcusta Arbeh, a mâncat lăcusta lelec; ce a lăsat lăcusta lelec, a mâncat lăcusta Hasil.*”

Aceasta era biserica Dumnezeului celui viu. M-am gândit: „Cu adevărat, Doamne, după reformă, ce au lăsat nemâncat catolicii, au mâncat fundamentalistii; ce au lăsat fundamentalistii, au mâncat prezbiterenii; ce au lăsat prezbiterenii, au mâncat baptiștii; ce au lăsat baptiștii, au mâncat nazarinienii, până când nu a mai rămas decât un ciot.” „*Dar vă voi răsplăti*”, zice Domnul.

Stăteam acolo și mă uitam, căci Dumnezeu mă trimisese în acel loc, și-mi dăduse acel Cuvânt, care să-i facă pe copaci să bocească. Mă gândeam: „Este la fel ca vântul care a venit din cer în ziua cincizecimii.” Când acest vânt atinge bisericile mari și reci, nu se aud decât bocete și strigăte: „Zilele minunilor au trecut!”

Mai demult și ei au fost copaci, metodiștii, bapțiștii, presbiterienii și toți ceilalți, aveau rădăcini foarte puternice, dar acum, ei spun că zilele muninilor au trecut, pentru că lăcustele au mâncat toate binecuvântările din biserică, astfel încât, astăzi nu mai auzi niciun „Aleluia” și niciun „Slavă Domnului”. Pentru ei nu mai există vindecare divină și nici vorbire în limbi, pentru că sunt morți.

Pe când priveam acei copaci, vântul a venit iarăși, dar, în loc să-și plece capetele, ei boceau în continuare. M-am gândit: „Chiar așa este. Când Dumnezeu trimite o trezire în acest oraș, ei spun: „Să nu credeți asemenea prostii! Zilele minunilor au trecut, iar Duhul Sfânt nu mai există. Doctorul Cutare a spus...”

Atunci am fost puțin dezamăgit și am spus: „Doamne, Tu ai spus că ne vei răsplăti.” În clipa aceea vântul s-a liniștit, și am observat că începuseră să crească niște copaci tineri. (Aleluia!). Glorie. Ei nu erau lipsiți de viață și arși de focul denominațional, ci erau independenți ca Israelul. Când vântul a pornit iarăși, lovind în copacii tineri, aceștia au început să dănțuiască, să se bucure și să se unduiască. Văzându-i am zis: „Aleluia! Domnul a spus că va răsplăti! Aceeași putere a Duhului Sfânt s-a revărsat și în ziua cincizecimii!”

Dacă vechile biserici vor să bocească în continuare, spunând: „Eu sunt metodist! Eu sunt baptist!” n-au decât s-o facă, pentru că dintre ele crește acum o pădure tânără. Aleluia! Viața a părăsit copacul, dar acum ea se întoarce. Cu fiecare adiere a vântului, tinerii copaci își înfing rădăcinile tot mai tare în pământ și se întăresc tot mai mult. „Vă voi răsplăti.”, zice Domnul. Așa este. El îi ajută să crească.

Ploaia timpurie a trecut. Omizile au început să roadă și biserica a rămas lipsită de putere, dar în aceste zile din urmă, Dumnezeu trimite ploaia târzie; puterea Duhului Sfânt se întoarce în Biserică. Fără îndoială, dacă El trimite vântul și ploile, înseamnă că există și niște copaci care să se bucure de ele. O, ce fericiți păreau tinerii copaci, legănându-se în bătaia vântului, de parcă ar fi spus: „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.*” (Evrei 13.8). Ei spuneau: „Aleluia! Aleluia! Eu cred.” În schimb, cioturile cele vechi mormăiau: „Da, probabil că așa a fost în zilele de demult!”

Din punct de vedere fundamental, și unii și ceilalți erau tot copaci, dar, fraților, acele cioturi nu se puteau pleca înaintea Duhului. Acesta este necazul cu marile biserici din ziua de astăzi. Ele nu se pot pleca înaintea Duhului. Sunt atât de înțepenite în organizații, încât, dacă s-ar pleca, s-ar frânge imediat. Așa este. Chiar dacă bate un vânt puternic, aceia pe care lumea îi numește „holly-rollers” și drojdia societății, pot să se plece înaintea Lui. Aleluia! Tinerii copaci sunt vii, dar cioturile sunt moarte, de aceea nu se pot pleca înaintea vântului.

Acum însă, lucrează nașterea din nou. Ploaia târzie se revarsă în aceste zile din urmă cu semne, cu minuni și cu putere, așa că bucuria pe care au avut-o copacii cei bătrâni în vremurile de demult, freamătă acum în pădurea cea tânără. Amin. „*Vă voi răsplăti.*” zice Domnul. Și iată că ne răsplătește cu adevărat.

Haideți să ne uităm puțin la sfântul Pavel. El a privit de-a lungul timpului, prin ochii credinței și a spus: „*În zilele din urmă vor fi vremuri grele, căci oamenii vor fi...obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri, decât iubitori de Dumnezeu...*” (2 Timotei 3.1,2,4), vor merge la o partidă de golf, duminică dimineața, în loc să vină la biserică, iar seara nu vor mai veni pentru că este prea cald; vor iubi mai mult plăcerile, decât pe Dumnezeu, vor fi neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine...”

Voi spuneți: „Ah, fratele vorbește despre cei necredincioși.” Ba nu! Apostolul Pavel spune că acești oameni „*au o formă de evlavie...*” (v.5). Din punct de vedere fundamental, vor fi la fel ca ceilalți „*având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.*”, de aceea Cuvântul adaugă: „*depărtează-te de oamenii aceștia.*”

Da, numiți-mă „holly-roller”, dacă așa vă place, dar atunci când bate vântul, eu pot să-mi plec capul și să spun: „Da, Doamne, eu cred că ești viu și astăzi, același Isus Hristos care a înviat din morți.” Duhul lui Dumnezeu trimite acest vânt pretutindeni.

Voi socotiți că suntem nebuni, dar nu suntem, ci ne putem pleca capetele pentru



că avem Viață. Mergeți înainte pe drumul vostru și bociți, dacă asta vă place, dar Dumnezeu își ridică puterea Sa cea tânără chiar dintre voi.

M-aș bucura să pot sta alături de Pavel în această zi și să spun: „*Eu slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea, pe care ei o numesc partidă.*” (Fapte 24.14), erezie, nebunie. Eu îl slujesc pe Hristos în felul celor pe care lumea îi numește „holly-rollers”.

Cele două vițe cresc împreună. Acum, noi am ajuns până la cer și Dumnezeu revarsă peste noi ploaia târzie, roadele ei fiind: vindecarea, mântuirea, botezul Duhului Sfânt, înapoierea darurilor. Ambele păduri sunt la fel de fundamentaliste, însă Dumnezeu dovedește care dintre ele este a Lui, prin înapoierea darurilor. În acest timp, pădurea care nu a primit darurile spune că suntem doar o adunătură de „holly-rollers”. Eu sunt foarte bucuros pentru că mă număr și eu printre acești „holly-rollers”, și doresc să merg în continuare înainte, alături de năpăstuiții Domnului. Am pornit cu Isus și Domnul să mă ajute să ajung împreună cu El.

De curând am stat de vorbă cu unul dintre cei mai mari evangheliști din țară. Când l-am întrebat despre botezul cu Duhul Sfânt, el mi-a zis: „Ascultă, frate, mai demult mi-au spus mai mulți oameni că aș avea nevoie de asta, dar mai târziu mi-am dat seama că Domnul m-a chemat să fiu învățător.” Un alt mare evanghelist mi-a spus: „Eu cred că acesta este adevărul, dar, dacă l-aș propovădui în adunare, mi-aș pierde popularitatea.”

Frate, eu prefer să dorm sub cerul liber, să beau apă și să mănânc pâine uscată, dar să trăiesc pentru Domnul, decât să am numele scris cu litere de aur pe ușa vreunei biserici, sau decât să mă laud că aparțin de nu știu care denominațiune.

Eu vreau să-mi pot pleca capul. Vreau să mă duc oriunde mă călăuzește Domnul și vreau să fac tot ce spune El, iar dacă ne trimite puterea Duhului Sfânt, în aceasta vreau să cred. Dacă îmi spune că vrea să fac un anumit lucru, vreau să fac tot ce spune El. Nu mă interesează ce spune lumea, ci vreau să-L urmez pe Isus Hristos.

Priviți ce spune Iuda: „*Prealibiților...m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.*” (v.1-3).

Dacă credeți că sunt slujitorul lui Dumnezeu, atunci ascultați-mă. Voi trăiți ziua când se înapoiază credința dată sfinților, odată pentru totdeauna; voi trăiți sub puterea ploii târzii a Duhului Sfânt, care cheamă Biserica afară de prin denominațiuni. Acum trei săptămâni, una dintre personalitățile de seamă din India, care se află deasupra tuturor bisericilor evanghelice de acolo, a primit Duhul Sfânt chiar la mine acasă. Da, dr. Reedhead, președintele Misiunii Evanghelice din Sudan, a fost dat afară din funcție acum două săptămâni, pentru că a primit Duhul Sfânt și a vorbit în limbi. Așa este.

Zilele trecute a fost la mine acasă doctorul în teologie baptistă Donald Lee. El mi-a spus: „Frate Branham, mi-am deschis inima și Duhul Sfânt S-a revărsat peste mine, așa că am început să umblu prin cameră și nu mai puteam să vorbesc în engleză.” Ce înseamnă aceasta frate?

Vremea răscumpărării a sosit, frate.

Oamenii își dau sufletul de groază.

Umpleți-vă cu Duhul, Curățați-vă candelarele.

Ridicați-vă capetele,

Căci răscumpărarea voastră se apropie.

Așa este. Noi trăim în vremea sfârșitului.

Spre seară se va arăta Lumina,

Ca să găsiți calea spre slavă.

Este adevărat, sau nu? În aceste zile din urmă, Dumnezeu Își scoate un popor dintre metodiști, bapțiști, presbiterieni, luterani, dintre neamuri, un popor care să-l poarte Numele. Apoi, harul pentru neamuri va lua sfârșit, Domnul Se va întoarce către evrei și Biserica va fi răpită și dusă acasă.

Înțelegeți acum de ce sunt eu un „holly-roller”? Fraților, aș trece prin orice pentru aceasta, căci Îl iubesc pe Domnul Isus din toată inima mea, și nu-mi pasă ce zice lumea despre mine. M-au dat afară din biserică și mi-au zis: „Billy, ești nebun. Ai avut un coșmar. Ce ai mâncat aseară?”

Am avut plăcerea să-i răspund doctorului Davis și să-i dovedesc ce numea el fanaticism.

În Africa de Sud, la o singură chemare la altar, 30.000 de suflete, L-au primit pe Isus Hristos, adică mai multe suflete decât cele pe care le-au câștigat pentru Hristos toate misiunile evanghelice la un loc, în ultima sută de ani. Porunca pentru misionari este:

*„Rămâneți în cetatea Ierusalimului.”* (Luca 24.49), nu în vreun cimitir, în vreun seminar sau oriunde în altă parte, pentru că aceste locuri sunt moarte.

*„Rămâneți în cetatea Ierusalimului (nu până când veți primi educație; nu până când veți învăța teologia etc.), până veți fi îmbrăcați cu putere de sus. Atunci Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.”* (Fapte 1.8). Acesta este adevărul. O, Doamne, fii binecuvântat! Acum mă simt aproape de Domnul. Sigur că da. Simt că

El m-a umplut cu Duhul Lui cel Sfânt, căci mă aflu în mijlocul unei adunări a fiilor și fiicelor lui Dumnezeu, unde se poate întâmpla orice. Aleluia!

Am avut mult de luptat, am străbătut un drum lung și știu că, în scurt timp, îmi voi rosti ultima predică, dar, vreau să pot spune și eu, asemenea lui Pavel că *„n-am luptat cu pumnul în vânt”*. Și că *„nu m-am împotrivit viziunii cerești”*. Aproape că aș putea spune că am fost dat afară din propriul meu cămin, căci oamenii din oraș credeau că am înnebunit. Am fost dat afară din biserică și de pretutindeni, dar aceasta este numai o bucățică din prigoana prin care au trecut martirii și sfinții din vremurile străvechi, care au mărturisit că Isus Hristos a murit la Calvar ca să poată umple Biserica timpurilor din urmă cu Viața Lui.

În curând voi ajunge și eu la capătul drumului. Nu știu cât poate să mai dureze, dar, într-o zi, trebuie să ajung acolo, și la fel fiecare dintre voi. Dacă Isus va zăbovi, și eu voi trăi mai mulți ani, probabil că voi ajunge un moșneag zbârcit cu vreo două-trei fire de păr alb pe cap. Bunicul și toți ceilalți din familia Branham, când au îmbătrânit, au paralizat sau au început să tremure. Dacă voi mai trăi să apuc acele vremuri, mulți dintre voi veți fi atunci în veșnicie. S-ar putea să plec și eu, dar, dacă voi mai trăi să apuc bătrânețea, îmi imaginez cum voi purta ultima bătălie și cum voi spune pentru ultima oară că sunt un „holly-roller”. Aleluia!

Sfârșitul drumului este aproape și pot să spun că am încercat să-L propovăduiesc pe Isus Hristos dintr-o inimă sinceră. Dorința mea este să-L cunosc în puterea învierii Lui, pentru ca, atunci când mă va chema dintre cei morți, să mă pot ridica.

În curând voi ajunge la capătul drumului și voi simți în obraz răsuflarea Iordanului care îmi va sta înaintea. Atunci aș vrea să privesc înapoi, la drumul pe care am venit. Va fi o zi deosebită. Atunci aș vrea să privesc înapoi, la toate predicile pe care a trebuit să le depășesc; aș vrea să văd de câte ori am fost numit „holly-rollers” și în toate felurile; aș vrea să văd cum m-am luptat drept cu sabia credinței, ca să fac cale liberă pentru cei care veneau în urma mea.

Atunci voi fi un moșneag paralizat ce tremură sprijinit de bastonul său, cu ochii încețoșați. Voi simți în față răcoarea valurilor Iordanului și voi ști că am ajuns la capăt. Atunci aș vrea să privesc înapoi la drumul pe care am venit, să-mi scot coiful mântuirii și să-l așez pe mal, să-mi desfac platoșa credinței, să-mi scot sabia Duhului și s-o pun în teaca veșniciei; să-mi ridic mâinile și să spun: „Tată, trimite corabia Vieții, căci, iată, vin la Tine.”

De cealaltă parte a râului mă voi întâlni cu alți frați care au fost numiți „holly-roller” și care au luptat pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.

Facă Domnul ca fiecare din voi să fie acolo. Astăzi, eu vă chem să veniți la El, ca să ne putem întâlni pe celălalt mal al râului, unde crește copacul veșnic verde, ale cărui frunze sunt pentru tămăduirea neamurilor, ca să-l slujim împreună și să trăim cu El veșnic. Când voi ajunge acolo, nu voi mai fi bătrân. Dumnezeu mi-a dat pentru această viață un trup, am crescut și cam pe la 23 de ani, eram în cea mai bună formă. Apoi, trupul acesta, a început să se degradeze. Au mai trecut 20 de ani și iată că încep să-mi simt vârsta. Știu că umerii mei au început să coboare și știu că nu mai sunt multe zile până când îl voi vedea pe Acela pe care îl iubesc.

Mulți dintre cei dragi ai mei mă așteaptă dincolo. Nu contează cât sunt de bătrân, sau cât de alb îmi este părul, căci în momentul când voi ajunge dincolo, voi fi schimbat cât ai clipi din ochi. Voi fi din nou tânăr, într-un trup care nu va muri niciodată; care nu va mai fi niciodată bolnav, ci va trăi veșnic. Răsplata celor dreți îl așteaptă pe fiecare credincios, iar nădejdea mea este că și voi sunteți credincioși.

Acum, haideți să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Tată ceresc, drumul nostru se apropie de sfârșit, de aceea Te rugăm să fii cu noi. Însoțește Tu pe fiecare om din această adunare, căci știm că ziua răscumpărării este aproape. Noi nu știm ce poate aduce ziua de mâine, dar știm sigur ce purtăm

În sufletele noastre. O, Doamne, îmi aduc aminte de vremea când eram un sărman nemântuit, crescut departe de Dumnezeu, într-o familie păcătoasă. Îmi aduc aminte cum stăteam pe malul râului și plângeam, pentru că nu aveam pace, iar vântul care șoptea printre copaci, îmi spunea că există și un alt tărâm. Îți mulțumesc atât de mult pentru că m-ai mântuit!

Iar acum, Doamne, Îți mulțumesc din toată inima că am harul de a putea spune și altora aceste lucruri și Îți mulțumesc pentru că mâinile Tale puternice depun mărturie despre această lucrare, cu semne și minuni, și Te rugăm să ne ajuți și în continuare, Doamne.

Binecuvântează-i și pe sărmanii păcătoși care se află astăzi aici, pe cei rătăciți de pe Cale, pe cei nenăscuți din nou și pe cei care până acum s-au mulțumit să fie doar membrii vreunei biserici. Ei cunosc Biblia, Doamne, dar și Satan o cunoaște. Da, el crede și se înfioară, dar cu toate acestea rămâne tot Satan.

Mulți dintre ei știu că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire, dar, Doamne, Tu i-ai dat pecetea tăierii împrejur, ca un semn, și eu știu că, atunci când un om crede cu adevărat, Tu îl însemnezi cu pecetea Duhului Sfânt, căci Efeseni 4.30 spune: *„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.”* (Efeseni 4.30).

Doamne, îndură-Te de noi, în această zi, când ne arăți cele mai mari semne pe care le-ai arătat vreodată, din vremea când ai fost pe pământ în trup de carne. Te rog să-i binecuvântezi pe oamenii din această încăpere, căci ne-am pus nădejdea numai în Tine, Doamne. Te rog îngăduie ca mulți dintre ei să se hotărască pentru viața veșnică și să fie umpluți cu Duhul Tău, căci Te rugăm toate aceste lucruri în Numele lui Isus. Amin.

În timp ce aveți capetele plecate pentru rugăciune, gândiți-vă serios dacă sunteți umpluți și voi cu Duhul Sfânt. Ați intrat voi în Împărăția lui Dumnezeu, sau sunteți doar niște credincioși fundamentaliști, cărora Dumnezeu nu le-a dovedit încă

niciodată nimic? O, fugiți de această viță! Veniți aici, de cealaltă parte, unde puterea lui Dumnezeu lucrează:

/: Există odihnă pentru cei istoviți:/

Și Domnul le dă libertate,

De cealaltă parte a Iordanului,

În sfânta grădină a Edenului,

Acolo unde înflorește Pomul vieții,

Există odihnă pentru tine,

/: Isus rupe orice lanț:/ (lanțul denominațional, lanțul formalistului...) Și te eliberează:/

/: Îl voi lăuda de-a pururi:/ (Veniți atunci când vă cheamă.) Îl voi lăuda de-a pururi, Pentru că El mă eliberează.

(Fratele Branham începe să fredoneze.)

Doamne, aceasta este adunarea Ta. Cine este încăpățânatul acela pe care tot îl chemi și nu vrea să-Ți răspundă? Rămâneți toți cu capul plecat.

Este aici vreun păcătos care vrea să se ridice în picioare și să spună: „Frate Branham, eu sunt convins că Dumnezeu este în mijlocul poporului Său. Am fost la adunări și cred că fiecare cuvânt pe care l-ai spus este Adevărul. Am fost rătăcit, dar astăzi am citit în Geneza și mi-am dat seama de acest lucru, de aceea, chiar acum vreau să-L primesc pe Hristos ca Mântuitor personal. Vreau să mă ridic în picioare.”? Ați vrea să vă ridicați și să spuneți aceasta, indiferent unde vă aflați în clădire? Este cineva care vrea să se ridice și să spună: „Sunt un păcătos, frate Branham, și doresc să-L primesc pe Hristos ca Mântuitor!”?

Cine nu are botezul Duhului Sfânt să zică: „Frate Branham, mulți ani am fost membrul unei biserici”. Dumnezeu să te binecuvânteze, domnișoară. Domnul să te binecuvânteze, domnule. Domnul să te binecuvânteze, doamnă.

„Mulți ani am fost doar membrul unei biserici, dar încă nu am primit Duhul Sfânt. Dacă Dumnezeu îți ascultă rugăciunile și dă vedere orbilor, îi ridică pe ologi și descoperă tainele inimilor, atunci eu cred că și de data aceasta îți va asculta rugăciunea și îmi va da Duhul Sfânt.” Nu vă lăsați înșelați, ci primiți cu adevărat Duhul Sfânt. Ridicați-vă în picioare și rămâneți așa câteva minute. Altcineva? N-ați vrea să vă ridicați și să spuneți:

„Eu vreau să primesc Duhul Sfânt!”?

Cărarea se îngustează,

Ne apropiem de capăt, Doamne.

Viața mea e pe sfârșite,

Căci am ajuns la râu.



Călăuzește-mă, ține-mă de mână,

O, Doamne, ia-mă de mână, și du-mă acasă.

N-ați vrea să vă ridicați în picioare și să ridicați mâna, dacă Îl vreți cu adevărat pe Domnul?

Condu-mă, Tu, Doamne,

Căci eu sunt slab și ostenit,

Prin noapte și prin furtună,

Condu-mă Tu către lumină,

Iată, îți întind mâna, Doamne,

Condu-mă, Tu, acasă.

Tată, acum când sfinții aceștia cântă, Duhul Tău se mișcă prin clădire. Ei și-au ridicat mâinile, Doamne, ca dovadă că vor botezul Duhului Sfânt. Ei au trecut prin multe până când au ajuns aici, să vadă semnele și minunile Tale. Dorința lor este să intre în adevărata Biserică a întâilor născuți, a fiilor lui Dumnezeu, scoși de Duhul din fiecare denotațiune de sub cer. Acum, ei coboară la Iordan, Doamne, de aceea Te rugăm, împinge Tu barca, fiindcă ai făgăduit aceasta. Eu știu că o vei face, pentru că Te rugăm în Numele lui Iisus Hristos.

Acum, când avem capetele plecate, cei care doresc botezul cu Duhul Sfânt să vină în liniște în jurul altarului, în timp ce noi cântăm puțin. Dacă vreți cu adevărat botezul Duhului, veniți aici. Dumnezeu să vă binecuvânteze. O, ia uitați-vă! Ce ar zice Paul Rader dacă s-ar trezi acum și v-ar vedea?

/:Slab și ostenit, Prin noapte și prin furtună,

Condu-mă Tu către lumină,

Iată, Îți întind mâna, Doamne,

Condu-mă Tu acasă. :/

Mai este aici cineva care ar vrea să treacă Iordanul în această după-amiază? Mai este cineva care vrea să treacă în Țara făgăduită ca Iosua și Caleb, și să se întoarcă apoi cu dovezi? Ei au fost acolo, au văzut țara și s-au întors cărând cu ei un ciorchine de strugure uriaș.

Dumnezeu vă va umple imediat cu Duhul Sfânt.

În această după-amiază se află aici bărbați și femei care vor primi Duhul Sfânt. Fiecare inimă sinceră va fi umplută cu Duhul Sfânt chiar în acest loc. Dacă tânjiți și flămânziți, dacă rătăciți dintr-un loc în altul, amintiți-vă de bătrâna mamă care a trecut dincolo strigând și laudându-L pe Dumnezeu.

Ați promis bătrânei mame că o veți întâlni în cer, și totuși, n-ați făcut altceva decât să aderați la o biserică. De ce nu vreți să ieșiți de acolo chiar acum, și să umblați în Lumină?

/: Eu am un Tată dincolo, :/

Pe malul celălalt.

/: Într-o bună zi voi merge la El. :/

Pe malul celălalt.

/: Ziua aceea ar putea să fie mâine. :/

Pe malul celălalt.

O, ce întâlnire minunată :/

Pe malul celălalt.

Încă mai sunt bilete pentru călătorie. Vechea corabie urmează să plece; trâmbița Evangheliei sună, așa că, n-ai vrea să vii și tu astăzi, ca să-ți iei billet? Dumnezeu te va boteza cu Duhul Sfânt și te va primi în Trupul Lui, ca să fii în siguranță până la sfârșitul drumului. N-ai vrea să vii? Totul este pregătit.

Iar voi, care ați venit aici pentru că doriți botezul Duhului Sfânt, dacă socotiți că sunt slujitorul lui Dumnezeu, prorocul Lui, vă dați seama că nimeni altcineva n-ar fi putut să vă aducă la acest altar, decât Duhul însuși. Și El nu v-ar fi adus aici, dacă n-ar fi vrut să vă umple. Deschideți-I inimile voastre și uitați de tot ce este în jur. Urcați această scară către Isus Hristos și primiți botezul Duhului Sfânt, căci acesta este un dar de la Dumnezeu.

Dintre toți cei care se află în clădire, aș dori să se ridice în picioare aceia care au primit Duhul Sfânt. Fiecare om botezat cu Duhul Sfânt să se ridice în picioare. Îi rog pe predicatorii care au Duhul Sfânt să vină aici un moment.

Veți vedea un lucru extraordinar, ceva ce n-ați mai văzut de foarte multă vreme. Îi rog pe predicatori să vină până aici, pe cei care au Duhul Sfânt. Iar voi, ceilalți din sală, care aveți Duhul Sfânt, stați liniștiți, ca să rămână numai Domnul. Aceasta este ceasul. Acesta este locul. Acesta este momentul când se va întâmpla ceva. Acum va începe trezirea. Chiar de aici vor porni lucruri mari care vor răscoli tot orașul și se vor aduce suflete la Hristos.

Atunci când oamenii aceștia vor primi Duhul Sfânt, va izbucni o trezire care va scutura toate străzile și toate bisericile de prin împrejurimi.

Predicatorii care au botezul Duhului Sfânt să vină aici și să-și pună mâinile peste acești oameni, iar voi, cei din sală, care aveți Duhul Sfânt, ridicați-vă mâinile.

Acum, dragii mei, vreți să-L primiți? El este aici.

O, Dumnezeule Atotputernic, Creatorul vieții și Dătătorul oricărui dar bun, revarsă Duhul Sfânt peste acești oameni. Uple-i cu Duhul Sfânt, Doamne! Îngăduie ca puterea lui Isus Hristos cel înviat să-i însoțească. **AMIN**